

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. София, 09.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12507** по описа за **2019** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, предл. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба [фирма],[ЕИК], срещу Решение № 217829 от 16.09.2019 г., постановено по НАХД № 8343/2018 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 99-ти състав, с което е изменено Наказателно постановление /НП/ № 22-005799/02.05.2019 г. на директора на дирекция "Инспекция по труда"-гр. С., с което за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв., на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 КТ, като наложената санкция е намалена от 5 000 лв. на 1 500 лева.

В касационната жалба е изложено становище за неправилност и незаконосъобразност на въззивното решение, поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Изложено е становище, че съдът се е произнесъл формално, без да се съобрази с всички релевантни обстоятелства, касаещи твърдяното нарушение. Съставът на въззивния съд не е обсъдил подробно изложените от дружеството аргументи по отношение незаконосъобразността на НП. Сочи се, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, като бил нарушен срока за връчване на НП, което обезсмисляло реализирането на отговорността, като са направени и възражения по

отношение съответствието на акта от външна страна със задължителните реквизити по чл. 57, ал. 1 ЗАНН, а именно: че актосъставителя и свидетелите по АУАН - длъжностни лица, не е следвало да се разпитват като свидетели във въззивното съдебно производство; че в НП не е посочено основанията на проверката и от кого е разпоредена, не са посочени фактическите обстоятелства и доказателствата, въз основа на които е прието, че нарушението е извършено. Твърди се в касационната жалба, че районният съд неправилно е приел, че в случая е налице хипотезата на чл. 28 от ЗАНН. Искане се отмяна на въззивното решение и отмяна на процесното наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба Дирекция "Инспекция по труда"- С.-град, чрез процесуалния си представител юр. М., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли съда да потвърди решението на СРС. Прокурорът от Софийска градска прокуратура, дава заключение, че касационната жалба не следва да бъде уважена, а решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен съд София–град, 18 касационен състав, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА - подадена е от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН в 14-дневния срок по чл. 211, ал. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С атакуваното решение СРС е изменил НП № 22-005799/02.05.2019 г. на директора на дирекция "Инспекция по труда"- С. – град, с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 КТ, на [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лева за нарушение за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, като наложената санкция е намалена на 1500 лева.

За да постанови решението си, въззивният съд е приел за установено от фактическа страна следното: при извършена последваща проверка по спазване на трудовото законодателство в Дирекция "Инспекция по труда" – С. – град от 08.03.2019 г. до 22.03.2019 г., проверяващите установили, че дружеството- касатор, в качеството си на работодател, не е изпълнило даденото му задължително предписание под № 3 от връчвания на 20.08.2018 г. Протокол за извършена проверка с изх. № ПР 1826638/20.08.2018 г., а именно: да разреши на работника А. С. И., ЕГН [ЕГН] да ползва отпуск по чл.163 ал.1 от КТ в размер на остатъка до 410 дни, считано от деня, посочен в заявлението/ 27.12.2017г./, както изисква чл.163, ал.1 от КТ, вр. чл.45, ал.1, т.2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските. Констатирано било неизпълнение на това предписание, тъй като работодателят не бил разрешил на А. С. И. да ползва посочения отпуск. Срокът за изпълнение на даденото задължително предписание бил изтекъл на 23.08.2018год., а до приключване на проверката на 22.03.2019год не били представени доказателства – заповед или друг документ, удостоверяващ, че работодателя е разрешил на А. С. И., ЕГН [ЕГН] да ползва отпуск по чл.163, ал.1 от КТ в размер на остатъка до 410 дни, считано от деня, посочен в заявлението/27.12.2017год/, тоест не са били представени доказателства за изпълнение на даденото предписание.

Срокът за изпълнение на дадените задължителни предписания изтекъл на 23.08.2018 г., нарушението било извършено на 24.08.2018 г., а до приключване на проверката не били представени изискваните документи, посочени в предписанието. С оглед констатираното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение на дружеството - работодател, в присъствие на представител на дружеството, който след запознаване със съдържанието му го подписал без възражения. АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел, че при съставяне на акта и издаване на наказателното постановление са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Изготвеното предписание на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е законосъобразно, тъй като принудителните административни мерки по този текст имат за цел да предотвратят и преустановят нарушения на трудовото законодателство. От представените доказателства по делото безспорно е установено, че нарушителят не е изпълнил даденото предписание, с което е нарушил разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ. При индивидуализация на наказанието и в съответствие с чл. 27 ЗАНН въззивния съд е приел, че поради първо такова нарушение на дружеството – жалбоподател, следва това обстоятелство да бъде взето предвид при определяне размера на имуществената санкция и е основание същата да бъде съобразена с предвидения в закона минимален размер, като размерът на санкцията следва да бъде намален до законоустановения минимум, поради което изменя НП № 22-005799 от 02.05.2019г издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], с което за нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/, на [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 5000/пет хиляди/ лева, на основание чл.416, ал.5, вр. чл.415, ал.1 от КТ, като НАМАЛЯВА размера на санкцията от 5000/пет хиляди/лева на 1500/хиляда и петстотин/ лева.

Решението е правилно.

Според разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, контролните органи на инспекцията по труда могат да прилагат принудителни административни мерки, като според т. 1 дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда. Съгласно чл. 405 от КТ принудителните административни мерки по ал. 1 на предходния член могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Неизпълнението на задължителното предписание по чл. 404, ал. 1 от КТ, дадено от контролните органи, е скрепено с налагането на административно наказание по чл. 415, ал. 1 от КТ - имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 10 000 лв.

По делото безспорно е установено, че с Протокол за извършена проверка № ПР 1826638/20.08.2018 г. е дадено задължително предписание, а именно: да разреши на работника А. С. И., ЕГН [ЕГН] да ползва отпуск по чл.163 ал.1 от КТ в размер на остатъка до 410 дни, считано от деня, посочен в заявлението/ 27.12.2017г./, както изисква чл.163, ал.1 от КТ, вр. чл.45, ал.1, т.2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските. Констатирано било неизпълнение на това предписание, тъй като работодателят не бил разрешил на А. С. И. да ползва посочения отпуск. Срокът за изпълнение на даденото задължително предписание бил изтекъл на 23.08.2018год., а до приключване на проверката на 22.03.2019год не били представени доказателства – заповед или друг документ, удостоверяващ, че работодателя е разрешил на А. С. И., ЕГН [ЕГН] да ползва отпуск по чл.163, ал.1 от КТ в размер на остатъка до 410 дни, считано от деня, посочен в заявлението/27.12.2017год/, не е изпълнено. Това е юридическия правопораждащ факт, от който произтича правомощието на наказващия орган да ангажира и реализира административнонаказателната отговорност на работодателя, като наложи съответната имуществена санкция.

Касационния съд споделя и извода на районният, че в АУАН и в НП са описани всички елементи от фактическа страна на вмененото на търговското дружество административно нарушение. Индивидуализирано е предписанието за неизпълнение, на което е ангажира административнонаказателна отговорност.

Неоснователни са и твърденията, наведени в касационната жалба, че в наказателното постановление не е посочена датата на извършване на нарушението. Видно от обстоятелствена част на НП, административнонаказващият орган е приел, че това е 24.08.2018 г. - датата, следваща 23.08.2018 г., която е крайната за изпълнение на задължителното предписание , а е констатирано на 22.03.2019г. при приключване на проверката. Касае се за нарушение, което се реализира чрез бездействие и трае продължително във времето. С оглед на това и след като се касае за форма на изпълнителното деяние - бездействие, то в деня, следващ изтичането на определения срок за изпълнение на предписанието дружеството е изпаднало в забава и е извършило вмененото му нарушение.

Не е съществено нарушение на процесуалните правила и непосочването в НП на доказателствата, въз основа на които е прието от административнонаказващият орган за извършено нарушението, доколкото чл. 60 ЗАНН дава възможност на двете страни да представят допълнително доказателства и във въззивното съдебно производство.

Относно възражението на касатора, че НП е незаконосъобразно, тъй като не е връчено на законния представител на търговското дружество и в срока по чл. 61, ал. 1 АПК, касационният съд намира, че законът не урежда преклузивен срок за връчване на наказателните постановления, като принципно евентуално допуснатите при връчването на НП нередовности не водят с обратна сила до незаконосъобразността му, а имат значение само във връзка с преценката за допустимост на евентуално подадена срещу него жалба. В случая подадената жалба е преценена като такава в срок.

Спазени са и сроковете по чл. 34 ЗАНН. Нарушението е извършено на 24.08.2018 г.; АУАН е съставен на 22.03.2019 г., т. е. в едногодишния срок от извършването на нарушението, НП е издадено на 02.05.2019 г. – в шестмесечния срок по чл. 34, ал. 3 ЗАНН от съставянето на АУАН.

В касационната жалба са наведени твърдения, че свидетелката Винарска не е следвало да се разпитва от районния съд, тъй като е служители на Д"ИТ" и е предубедена.

Доколкото обаче липсва законова презумпция, в този смисъл или основание за отказ от свидетелстване, а показанията на свидетелите се депозират под страх от наказателна отговорност при лъжесвидетелстване, направеното възражение, в тази връзка от касатора е неоснователно. Касаторът не ангажира доказателства за изпълнение на предписанието, т. е. да е представил в Д"ИТ" в срок до 25.06.2018 г. изисканите му ведомости за заплати. Разпоредбата на чл. 220 АПК, въвежда забрана за нови фактически установявания от касационната инстанция. Целта на касационното производство е да отстрани евентуални пропуски на СРС, а не такива на страните, поради което доколкото касационният жалбоподател не е направил доказателствени искания своевременно пред районния съд, не може да се вмени на съда, като съществено нарушение на процесуални правила, постановяването на решение на базата на събраните по делото доказателства. СРС е събрал относими към спора доказателства, като правилно е оценил същите и е постановил решение, чиито изводи кореспондират с тях. С оглед изложеното, неоснователно се явява възражението на касационния жалбоподател, че решението на СРС е необосновано.

Настоящата инстанция прецени неизлагането на подробни мотиви по възраженията, изложени в жалбата против НП като нарушение от страна на първоинстанционния съд. Счита същото обаче, за несъществено, доколкото същото не се е отразило върху крайния извод за законосъобразно провеждане на процедурата по налагане на административно наказание. Ето защо нарушението не следва да се преценява като основание за отмяна на обжалваното решение.

Районният съд е изложил и съображения за неприложимост на чл. 28 от ЗАНН, за "маловажност" на административното нарушение, които съображения са правилни, доколкото е налице трайна съдебна практика, намерила израз в ТР № 3 от 10.05.2011 г. по т. д. № 7/2010 г. на ВАС, според която специалния състав по чл. 415в от КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН. Не са налице предпоставките по чл. 415в от КТ, с оглед липсата на доказателства за отстраняване на нарушението веднага след констатирането му, както и свързаните с това неблагоприятни последици. Съдът е изложил убедителни мотиви за съставомерността на допуснатото нарушение, неговата безспорна установеност, както и относно вида и размера на наложената санкция, като е правилно е счел, че имуществената санкция се явява завишена и не следва да бъде в размер на 5000/пет хиляди/ лева, а следва да бъде намалена до предвидения в закона минимум от 1500/хиляда и петстотин/ лева, като последният е справедлив, предвиден в санкционната норма /1 500-10 000 лв/.

По посочените съображения, съставът на касационния съд приема, че при постановяването от Софийския районен съд на обжалваното решение не са допуснати сочените в касационната жалба нарушения, представляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК, като не се установяват нарушения на материалния закон и при извършената съгласно чл. 218, ал. 2 АПК служебна проверка, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, във вр. чл. 218 от АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд-София- град, XVIII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 217829 от 16.09.2019 г., постановено по НАХД № 8343/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 99-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.